

dre komme paa Bakers Skib, men Mandfabet havde ikke ladet dem komme i Land igjen, men sperret dem inde i Kahytten, indtil Skibet var langt nok borte fra Onewow; men dette bliver altid en Nederdrægtighed, der ikke lader sig undskyldes.

De vare begge fra Onewow, Raheina (eller som hun egentlig hedte, Tahiopeia) 15 Aar, og Eymaro 19 Aar gammel.

Synet af Heste i Nutka var dem saa paa-faldende, at de overordentlig snart lærte at ride, og kunde følge os paa vore smaae Ekursioner til de gjesfrie Spanier. De bleve overalt vel imodtagne, og deres Kjønns frie Omgang med Mandfolkene hos civiliserede Nationer, behagede dem meget.

Men denne Fornøielse varede ikke længe; de bleve meget syge, og først paa Dwheih i igjen fuldkommen friske.

Den europæiske Ridehabit stod dem især an, og isært den fandt de megen Behag i sig selv. De vante sig, især Raheina, meget snart til at efterligne vore Sæder. Eymaro overlod sig ikke saa let til de nye Indtryk, da hun var ældre.

Vi hørte i Dwheih, at deres Fædrene-land Onewow var formedelst total Misvært, forladt af alle Indvaanerne, og besluttede derfor at lade Wigern tilbage i Attowai, dog ikke førend Enemo, Eiterri og Taio havde lovet mig, at de skulde være aldeles fritagne fra den Dødsstraf,